

ИЗЛАЗИ
СВАКИ ДАН
ЦЕНА
ЗА СРБИЈУ

ЗА 1 МЕСЕЦ 2 ДИН.
ЗА ИНОСТРАНСТВО
ЗА 1 МЕСЕЦ 3 ДИН.

ПРЕПЛАТУ ПРИМАЈУ
СВЕ ПОШТЕ У СРБИЈИ
И ИНОСТРАНСТВУ.

ЗВЕЗДА

ЛИСТ ЗА ЗАБАВУ

ПРЕПЛАТУ ТРЕБА СЛА
ТИ СТРЕБИ М. ВЕСЕЛИНО-
ВИЋУ ПРОФ. БОГОСЛО
ВИЈЕ.

НЕПЛАЋЕНА ПИСМА
НЕ ПРИМАЈУ СЕ

РУКОПИСИ НЕ ВРАЋАЈУ СЕ

УРЕДНИШТВО СЕ НАЛАЗИ
НА „КОСАНИЋЕВОМ
ВЕНЦУ“ БР. 16

Број 10 п. д.

УРЕДНИК: Јанко М. Веселиновић.

Број 10 п. д.

САДРЖАЈ

Лотово цвеће — Хајдук Станко — Карпатски замак — Ситнице —
Помалнице — Представе у народном позоришту — Изгубљен човек.

ЛОТОВО ЦВЕЋЕ

(Хајне)

Лотово дрвце цвеће
Од жара сунца сјајна,
Погнутом главицом моли
Да сине нојца бајна.

И бледи месец ено,
И сна га слатког буди;
За љубав нежну, милу
Лице му своје нуди.

А оно дрвце, плаче
С љубави и милине,
Под бледим вацима оним
Што сјаје са висине.

Београд.

Јов. Т. Пантелић.

ХАЈДУК СТАНКО

РОМАН У ТРИ ДЕЛА

од

Јан. М. Веселиновића.

(34)

ДРУГИ ДЕО

О С В Е Т Н И К

(НАСТАВАК)

VI

Крушка ради.

Прођоше три месеца. Насташе дани позне јесени. Сусури облаци више се и не дизаху с неба; дрва оголе-
лада, једва овде онде видиш по који жут листак како ле-
дујуја тужан и усамљен...

ИЗГУЉЕН ЧОВЕК

(ПРИПОВЕТКА К. БАРАНЦЕВИЧА)

— Шта желите?

Уредник подиже очи и кроз наочари виде човека где стоји
пред њим. Беше то протељаст човек, нервозан („готово сав из са-
мих нерва састављен“ помисли уредник у себи), мало дивља по-
гледа, смушена изгледа а на глави читав пласт косе. Одело на
њему беше са свим алатно „по уметнички“ капут од танке, лаке
материје, а тако исто и панталоне. На врату и око њега било је
нешто налик на крогну а у рукама са неосеченим ноштима, држа
шеће и окреташе своју капу.

— Желео бих да радим на вашем листу! рече човек забацијући
код себе своје у назад.

— Дивно! узвикну уредник и помисли: „Одма сам се сетио!
Врло добро! Личи са свим на књижевника!“ — него, молим вас,
реците ми онако шта ви пишете. — како ствари

— Ах.. све ми је једно! Што год хоћете! одговори лево
млади човек

— То јест, како: што год „хоћете“? Потребно је да се зна:
ко ко сте ви управо и шта... белетриста, песник, фељетониста... или
преводац?...

— И једно и друго и треће, — све, што год хоћете.

Крушка је седео у хану крај огњишта. Он се грд-
но замислио. Кроз главу му прелетаху разне мисли...
Отпочео је посао по савету Маринковом. Данас је по-
звао Ивана Миражића на разговор. И премишљао је
шта да му каже и како да га саветује... Какве ли се же-
ље не рађаху у његовој души!... Једва је опазио Ивана
кад је овај у хан ушао.

По поздраву заседоше око ватре. Крушка заповеди
те донесе и ракије Ивану. И сваки покрет пратио је
осмејком пуним милоште.

— Па, шта ми радиш, Иво?

— 'Вала Богу, ага.

— Како су на дому?

— Богу 'вала.

— Шта ми Лазо ради?

— Добро је. Оста тамо код куће, теше неке паоце
и лотре... А шта би и мог'о радити на оваком времену,
кад никуд маћи не можеш?

Чим је изустио име Лазарево, Турчин се претво-
рио у саму сласт. Поглед му је сијао неком нежношћу
пуну љубави према сáмом имену Лазаревом.

— Дobar ти је Лазо, Бог му здравља дао!... Од кад
памтим, онаког ђека нијесам виђео!... Оно се види да
ће бити кућаник и домаћин. Миран, послушан, пош-
тује старијега... Дина ми, велим ти, врло сам заволео
тога ђека!...

Турчин је знао како треба говорити с родитељем.
Није се ни најмање преварио кад се надао да ће тим
лепим речма задобити Ивана.

— Вала, ага, није што је мој!... Ја још имам деце,
али ми он баш на срцу лежи!... Некако ми је одвојио...
уме заповедити... све!...

— Па види се, Иво, брате, види се!... Ти знаш, ја,

— Фељетониста! чисто испале узвик из груди уредникових —
ви умете фељетоне да пишете?

— А што да не умем? зачуди се млади човек и рече то као
за себе.

— Но, да, богме, наравно... Ја, да богме, јест!... А ви сте пре
тога негде радили? Уредник опет погледа младића кроз наочари и
мету прет на нос.

— Радио сам! невољно одговори млади човек... Но за што
вам то? Ево, да напишем један фељетон за пробу... ах, изволте,
ево, ја већ имам нешто налик на то... Прочитајте, може поднети!

Младић с ужурбанашћу (у опште сви му покрети показиваху
ужурбаност) завуче руку у џеп од капута и извуче читав свежањ
хартине исписан великим словима.

— Ево, рече он — отварајући свежњић — но допустите,
није — то је песма... од хиљаду стихова... помислите: у хиљаду
стихова! Ево, да... Ах, не, није, то је чланак о морепловству. А...
а... ево, ево га фељетон! А где му је свршетак? Ту, да ли је ту?
Ђаво га знао, где се свршетак део? Не, не, причекајте, ја ћу мало
засести и смислићу.

Млади човек седе и стаде да „смисља“; уредник је трпељиво
чекао стојећи и с радозналешћу посматраше са стране непознатог
човека.

— Ах, ево га, ево фељетон! узвикну он и извуче из хартине
неколико четвороугалних листића — али нема свршетка... ех, то
су ситнице, свега неколико реди на завршетку!

кад сам дош'о, не имађах познаника, тако врљах по њивама, по селу, иш'о сам ти, бива, чак и у коло па баш га тад виђех. Е, брате, одвојио је од друге младежи!... Не знаш како сам га заволео!

Иван је био блажен.

— Гледим ове друге... Буди Бог с нама!.. Ето, онај кметов,.. па онај Шокчанићев... па ето ти и оног Алексиног несрећника!... Сам лопов, хајдук!... Све је то једна сорта, као да је од једног оца. Нејма ти у њима искре оне душе домаћинске, него... како да речем... Све је, брате, некако хајдучко...

— Вала ти, драги ага, што тако лепо мислиш о мом Лазару... Он је погрешно што је пуцо на оног несрећника...

— Је ли чојече!... А ко не би пуц'о кад му однесу оно што је крваво тек'о... Ја не знам како ти судиш али ја — а ја сам и паметан човјек — ја бих онако исто учинио ка и Лазар!...

Иван само слеже раменима, али му је душа била захвална Турчину... И оштро око Крушкино смотри то...

— То баш сједочи да ће он бити прави домаћин, — продужи Крушка — прави правцати домаћин... Маринко ми онда исприча све што је било а ја мурекох: па иди, болан, потражи га и доведи к мени, можда ти је и прич'о...

— Јест, прич'о ми је. Вели, био сам се сав о'ладио, ал он, брате, некако човечно, лепо, па сам плак'о ка' мало дете...

— Ха, ха, ха, ха! — смејао се Крушка — јест плак'о је. Ал' ја сам те разумео!... Не треба то притужити човјеку, него лијепо с њим. Треба га најпре раскривити...

Иван зинуо у Турчина, па се чуди толикој човечности.

А Крушка видећи да је дотерао докле је хтео, само се осмену па рече.

— А шта му оно изнијеше у селу?

— Мани молим те! — рече Иван — Рекоше да је пуц'о на Станка због Севића девојке...

— Којешта!...

И Турчин слеже раменима...

— Био сам се поплашио. Ја знам — чуо сам од жена — да је он бацио око на ону Севића цуру, па.. Бога ми, свашта сам помислио!... Али 'вала Богу!...

Турчин је то и чекао.

— Шта рече, шта?... Зар он воли ону девојку?

— Ја га нисам пит'о, тако ми рекоше.

— Па оно је добра цура.

— Допустите! рече уредник, жудно погледајући на рукописе... но како је ово — нема краја?

— Та, кажем вам: неколико редака на завршетку! Ситница! глупости! Ако хоћете можете сами то урадити.

— Хм... А како то! замисли се уредник; но у глави му се већ беше родила мисао да не пушта фељетон из руку, одмах да га узме, ма и без свршетка — може бити ствар од вредности... — допустите.. а где вам је потпис и адреса?

— А зар је и то нужно?

— Наравно да је нужно! Какав је то чланак без потписа! То је потребно и у вашем интересу, рад вас... А адреса је нужна за споразум и додир са редакцијом...

— Хм! Добро. Па потпишите: Андрејев!

— То је породично презиме?

— Да... све једно! Али сте ви неки формалиста!

— А где живите?

— Где живим? Но.. напишите: Васиљевски Острв, улица 17 кућа број 100! — Јесте ли написали? Е, јесте ли задовољни? А кад ће фељетон да изађе.

— Шта? Зачуди се уредник... та, треба га најпре прочитати.

— Ех, којешта, глупости! То није потребно! Уверavam вас да то није ни најмање потребно! Молим вас, што ме тако гледате? У осталом радите како хоћете, — читајте. Само, молим вас штампajte што пре, потребни су ми новци! Или ћете моћи и што акон'то дати?

— Добра.

— Севап би их било саставити! — рече Турчин, а очи му засјаше неком нежношћу.

Ивану оде намет. Он виде да Турчин баш воли његовог Лазара.

— Па гледаћемо...

— А то мораш учинити!... Кад се ђеца воле, нека се и узму. Нејма већег гријеха него раставити мило и драго!... То мораш учинити... И кад нијеси учинио ове јесени...

— Т'ја њ'о ви' месојеђа — све једно!... рече Иван.

— А баш бих желио знати да ли је Лазар милује!... рече Крушка. Знаш шта ћу радити! Казаћу Маринку да га он испита... Нико то не умије као Маринко!.. Ви вичете на тог човјека, а Бога ми, то је један добри човјек. Ја ћу лијепо казати њему; па кад га Маринко узме на око, неће га моћи слагати!...

— Маринко јест у томе вешт — рече Иван. — Ја мислим да он већ зна.

— Не зна, не зна! Пит'о сам га ја, па не зна...

— Онда нека га припита.

— И, онда,.. ала ћемо се провеслити!... рече Крушка, а очи му заводнише. Не знаш ти, Иване, брате, како је живјети међу људма који те не воле!... Еј, како бих ја волио да имам кога женити ја удавати!... Самац сам ти у свијету. Никог свога до Бога, који једини види моје жеље и моје срце!... Све бих дао, да ме само хоће ови свијет разумјети!... Ја, болан, ни маленом мравку не могу зло пожељети, а то ли човјеку, створу Божјем!...

Па саже главу и уздану...

Ивану се готово сажали.. Помисли: заиста му је тешко... И рече!

(Наставиће се).

КАРПАТСКИ ЗАМАК

РОМАН ЖИЛА ВЕРНА.

ПРЕВЕО С ФРАНЦУСКОГ А. Д. РАДОСАВЉЕВИЋ.

(9)

(НАСТАВАК)

— Наравно! рече учитељ гласом, који је искључавао сваки приговор.

Ово би усвојено без примедбе, и по свачијем мишљењу, на кули беху натприродна а не људека бића, која су избрала карпатски замак за позорницу својих подвига.

Но уредник тако зловољно климну главом да млади човек преста говорити, рукова се с уредником и брзо изиђе на улицу.

II

Фељетон је био пун духа т. ј. три четвртине фељетона; последња четвртина била је без талента и са мало духа написана и говорила је о са свим деветом предмету. Писац као да је заборавио о чему је почео, заборавио је основно гледиште разматрања на питање и почео је нешто магловито и замршено, без икакве везе, да прича.

Уредник види да у „завршној речи“ нема никаква реда да је излишна и учини како је за добро нашао: три четвртине од подлиска одвоји и посла да се слаже а четврту баца у корпу.

„Таланат је то, нема сумње, велики таланат“ — мишљаше уредник, седећи ноћу у својој соби и држећи коректуру. — „Да, свеж, смео, јак таланат, него треба га истесати! Нужно је, те још како, да се дотера! Ама ово је чудно: пише сметено употребљава такве речи, као сепаратизам, асоцијација и употребљава их баш овде где треба, дакле види се, разуме, а пише тако безграмотно као какав дућанџија... Кака је то ортографија којој уче нашу младеж!“

Свакако, уредник је био јако задовољан, што му је тако из небуха, као с неба да је пао, дошао фељетониста и то талентиран човек. Одмах је било наређено секретару да позове тога младог човека ради лична објасњења са уредником. Али онај, што је отишао на Васиљевски Острв да га позове врати се не нашавши га

Дотле Ник Дек није учествовао у разговору. Он је био задовољан слушајући пажљиво, шта говоре једни, шта други. Стара кула, са својим тајанственим зидовима, својим вајкадашњим пореклом, и феудалним изгледом, улеваше му свагда толико радозналости колико и страхопоштовања. Како је био веома одважан, ма да је био тако исто лаковеран као сваки други Вершанин он је више пута изјавио жељу, да пређе зид од замка.

Миријота га је, наравно, упорно одвраћала од тако опасне намере. Таквим се мислима могао носити док је био слободан и радио по својој глави, али вдреник није више само свој, и одважити се на тако вратоломне ствари, значило би бити луд или рарнодушан према свему. Па и пак у пркос својим молбама, лепојка се поплашила да ће шумар остварити ту своју замисао. Мало ју је уморило то, што Ник Дек никоме није отворено рекао, да ће отићи у кулу, јер га онда нико — па ни она сама — не би могла задржати. Она је знала да је он тврдоглав и одлучан момак, који је увек и извршио, што је рекао. Што зборио, то и творио. Миријота би јамачно стрепила, да јој је и на крај памети било, о чему овај младић овог часа размишљао.

Међу тим, како Ник Дек ћуташе, разуме се, да нико није пристао на предлог чобанинов. Ко би се усудио походити Карпатски замак, пун духова? Та најпре би човек морао метути главу у торбу! Сваки је гледао да се што боље изговори... Биров није више био тих година, да би се одважио на тако вратоломан пут.... Учитељ је морао гледати школу, Јона да пази на своју крчму, Фрик да пасе своје овце, а остали сељаци имаћу посла око стоке или сена. —

Не! ни један се не хтеде изложити тој опасности и сваки говораше у себи:

„Ко се усуди да оде на кулу, тај се, богме, више неће вратити!“

У тај мах се отворише нагло врата од крчме сви се препадоме.

Али, то беше само доктор Патак, а и било би тешко држати га за једну од оних ламија, о којима је учитељ Ермод мало час говорио.

Он је сада брже боље дошао на састанак код „Краља Матије“, пошто је отишао Богу на истину његов болесник, што је служило на част његовој лечничкој опшроумности, ако не и његову дару.

„Ево га у зло доба!“ узвикну казда Колц.

Доктор Патак приђе свакоме, те му стисну руку, као а дели своје лекарије, и, доста подружљиво, рече:

видело се да у оном стану, где је он казао, не станује никакав Андрејев.

Били су решили да чекају писца сам да дође. И нису га дуго морали чекати.

— Колико сте ми одредили од врте? запита он уредника, рукујући се с њим. Сигурно пет копејки?

— Погодили сте, осмехну се уредник, и хтедох вам још рећи да многи не примају таку плату....

— Е? Чудно! А мени су увек толико плаћали.

— Није ствар у томе! Треба да знате, да су све наше бриге управљене на то да подигнемо наше новине, а после тога нећемо жалити ни у колико! важно заврши уредник.. Ваш нам се подлистак допада, ето, видите — штампан је и плаћа вам се за њ пет копејке за врету. Осим тога, ви ћете овде бити стални сарадник и то са том платом! Јесте ли читали наштампан ваш фељетон.

— Да... не... то јест, да.. прегледао сам.. почетак.

Уредник дахну душом. „Хвала Богу! помисли он, значи да није прочитао свршетак... који сам ја мало“...

— Реците, молим вас, шта то значи: послали смо по вас тачно где сте рекли и вас нису тамо нашли?

— Како то? А по којој адреси сте ме тражили?

— Па на Васиљевском Острову, улица 17...

— Ја тамо нисам никада становао!

— Нисте становали? Па што сте нам онда дали ту адресу?

— Зар ја? зачуди се овај. То је нека погрешка... Хм, е, где ти сад! Хм! Ево, донео сам очет фељетон.

„Дакле, пријатељи, вас још једнако занима кула! Кортова кула!... О кукавице!... Та оставите ту рушевину, нека се пуши до миле воље!... Зар наш учени Ермод не пуши, па још васцели дан?... Заиста, сва је земља већ бледа од страха!... Само сам о том чуо да говоре код својих болесника!... Вампири наложили ватру тамо горе!?... А зашто и не би кад им се охладни мозак!... Изгледа као да се и у месецу мају смрзава у собама оне куле... Или можда месе тамо хлеб за овај свет!... А и мора, богме, човек добро да се храни тамо горе, ако је истина, да се ускрсава!... Можда су то хлебари небесни, који су дошли, да тамо начине своју пећ...“

Тако је доктор избацио читав низ пошалица, које наравно не беху по вољи Вершанима, и којима се он преко мере хвалисао.

Сви га пустише да говори.

Тек ће га запитати биров:

„Дакле, докторе, ви не приписујете ни најмање важности ономе, што се дешава на кули?“

— Ни најмање, газда Колче.

— Ви сте, канда, једном рекли да сте свагда вољни, да одете у замак... али, кад вам ко не би поверавао?...

— Ја?... учини негдашњи болничар, коме баш није било Бог зна како мило, што му спомињу његове речи.

— Де, де... Зар нисте рекли, па и поновили? прихвати учитељ наваљујући...

— Рекао сам... дабогме... па шта ако вам је стало, да поновим....

— Сад треба урадити, рече Ермод.

— Урадити?...

— Да... и, место да вам не верујемо, ми ћемо бити задовољни, да вас замолимо да то урадите, додаде газда Колц. —

— Та знате... браћо... наравно... такав... предлог...

— Па добро, када се устежете, повика крчмар, ми вас нећемо више ни молити... просто ми вам не верујемо!

— Не верујете ми?

— Да, докторе!

— Јона, ти претерујеш, рече биров. Ви не треба да зачикавате Патка... Ми знамо да је он човек од речи... И што је рекао, то ће и урадити... па било само за љубав селу и целој земљи.

— Шта, зар је збиља?... Ви хоћете, да одем у Карпатски замак? зашта доктор, чије црвено лице на мах побледе.

— Молим вас... драга браћо... молим вас... размислимо најпре!...

— А а! Допустите!

Овога пута фељетон је био написан на листу артије крупним ружним словима, и, као и пре био је пун ортографских погрешака. Уредник погледа на потписе; тамо је било написано: Смирнов, а стан: улица официрска.

По уредник не рече ништа, узе рукопис и мету га на сто међу остале рукописе.

Најпосле, то је све једно ко је писац и где он живи — само нека је духовито оно што напише и нека је интересантно.

— За вас треба због књига да вам се отвори кредит па сад на које име: Андрејева или Смирнова? — запита уредник.

— Кога Андрејева? За што Андрејева? Зачуди се млади човек, наравно на моје име — Смирнова.

— Дакле ви сте Смирнов? Е, добро!

— Дабогме, да, Смирнов! насмеја се он.

„Шта он то инстинктивно и таји?“ Замисли се уредник, погледајући испод очију на младог човека — ђаво ће да га појми! Најзад, шта ме се тиче! У том случају — горе за њега!“ —

III

Други и после тога још два фељетона били су још бољи. Две личности, о којима се у њима говорило, посладе су изјаву А о подлицима повела се реч у литерарним круговима и почели су да се домишљају; ко им је писац. Уредник је ћутао радосно трљајући руке. За недељу дана разносачи и продавци растурали су лист два пут више но дотле. Уредник је већ почео да снела о том

— О свему смо већ размислили, одговори Јона.

— Та, за име Божје, људи.... На што да идем онамо горе и шта бих тамо нашао?... неколико поштених људи, који су се склонили у кулу... и који никоме не сметају....

— Па добро, одговори учитељ Ермод, ако су то поштени људи онда се немате чега бојати, а то би вам била прилика, да им учините какву год услугу.

— Кад бих им ја погребовао, опет ће доктор Патак, кад би ме они позвали, ја се не бих устезао... верујте ми да одем у замак. Ја се без позива никуда не крећем, а, Бога ми, и своје лечничке походе не вршим забадава....

— Ми ћемо вам већ платити за вану дангубу, рече гавда-Коли, и То на сахат.

— А ко ће ми платити?

— Ја... ми... па колико хоћете!* заграјаше Јонини гости.

(НАСТАВИЋЕ СЕ)

СИТНИЦЕ

Кула светила Фар — Исланд на улазу у њу јоршко при- ставиште снабдеће се са новим апаратом за светљење, који ће про- изводити електричну светлост од 240 милијона свећа јачине. Ова нова огромна светлост видеће се на 24 миља, а при највећој магли на 10 миља даљине; њен одсјај на небу износиће 100 миља у ви- сину. Док је досадања светлост свакога минута по 5 секунда све- тла, она ће нова светлост у сваких 5 секунда једну секунду сијати. Досадања светлост могла се видети на 16 миља при чистом времену. Сочиво које ће се за ову нову светлост употребити и које има 9 стопа у пречнику, било је изложено у француском одељењу на изложби у Чикагу. Њега је америчка влада откупи- ла. После ове нове куле светиље најјача је она у Хавру, која има за 130 милијона свећа јачине и од које је одсјај на небу висок 60. миља.

* * *

Марија Терезија, Аустријска царица, не само да је волела и разумевала се у вештини певања, него је сама изврсно певала. У години 1739, дакле у њеној 22-ој години, а у добу своје највеће лепоте, певала је она у дуету са тенористом Сенезином, у флоре- ници, тако лепо, да се Сенезино од узбуђења заплакао и умукнуо. — Па чак и у својој старости, певала је она веома лепо. У годи- ни 1778, приликом једнога разговора са певачицом Хасе, рече ца- рица у шали, да себе сматра за најстарију Европску певачицу. „Већ је 56 година како певам, јер сам као петогодишње дете јавно певала.“

* * *

Племенито осећање: Сир Роберт барклеј, био је у битци код Ери—Се а ужасно онакажен, изгубив десну руку и једну ногу.

како ће да исплати једнога од својих најгорих кредитора „Саста- вљати“ фељетоне то му се чинило потешко јер то и не беху фе- љетони него духовите ништарије. Но читаоцима се допадало то и писац тих фељетона већ је постао код њих велики човек.

Уредник је с нестриљењем очекивао пети фељетон. Андре- јев или Смирнов испричао му је садржину која је уредника очарала. Ствар је требала да буде така да произведе велику га- ламу на пијаци и међу трговачким светом.

Но Смирнов место да пошаље чланак он дође сам у уредништво али ни налик на пређашњег Смирнова. Уредник се згрануо од чуда: пред њим је стајао укусно одевен млад човек и ошишан à l'anglais и неким чудним погледом гледаше око себе.

— Ах, г. Смирнов! О, баш ми је мило, јако ми је мило! рече редактор долазећи к себи: — Просто, не може човек да вас позна. А, а јесте ли донели фељетон?

— Фељетон? Не, нисам донео! одговори Смирнов лењо.

— Ни-сте до-не-ли? развуче уредник уста... како то? Ја сам хтео сутра да изиђе... А зашто нисте донели?

— Зашто? Врло просто: за то, што нисам написао! одговори Смирнов тоном са свим лакомисленим.

— Ни-сте на-пи-са-ли? Уредничко се лице смрачи и потавне а у очима му засветли сјај. — А за што га нисте написали?

— Зашто! Смирнов се изви на уредника и погледа га попреко. — Зашто! За то, што сам ја човек, разумете ли поштовани Петре Иванићу... човек... *homomo sum* — рече он брзо духовито и раа- махујући рукама — *et nihil me* и т. д. Ја нисам апарат, нисам

— Пре свога одласка из Енглеске, он беше испросио једну врло леу, младу даму. После своје несреће он посла једнога свога при- јатеља тој дами, да јој саопшти његову несрећу и да јој врати ону задату реч. — „Рецитему“ одговори племенита девојка, „да му ја радо моју руку дајем, ако само још толико од његовога тела оста је колико је потребно души његовој да у њему борави.“

9 - X94.

С.Н.

ПОШАЛИЦЕ

Штедња. Пред судом стоји кривац. Судија му се окрете и рече.

— И ви сте, најзад, у таку јарост пали, да сте тужитеља гвозденим лонцем по глави ударили. Признајете ли?

— Признајем. — одговори оптужени — али то сам из штед ње учинио.

— Како то: из штедње? Кога сте штедили?

— Па, лонац, господине! Јер да сам га земљаним лонцем у- дарио он би прек'о на парам парче, а гвоздени је, хвала Богу, и сад читав

* * *

Логично. Један човек који је све своје имање на разним ште- кулацијама изгубио поетаде списатељ. Један његов пријатељ чувши то рече:

— Најпре је њега хартија упропастила, а сад опет хоће он хартију.

* * *

Велики захтев. Сретну се два пријатеља на улици

— Ево, да ти вратим оних пет дивара што си ми позајмио — рече један.

— Врло добро! — рече други Ја сам вере ми, на то и забо- равно.

— До врага!... Па што ми то пре не рече?...

ПРЕДСТАВЕ У НАРОДНОМ ПОЗОРИШТУ

У четвртак 13 октобра

СУЂАЈЕ

Драмолет у три чина с певањем, по народном веровању на- писао Љубинко. Музика од Јосифа Маринковића. Игра 18 особа (6 мушких и 12 женских) Главније су улоге *Богумир* трговац (г. Стојковић), *Тихомир* његов син (г. М. Петровић), *Турчин* путник (г. Павловић), *Марија* Богумирова жена (г-ђа Тодосићка), *Левоса- ва* Тихомирова заручница (г-ђа Јурковићева): Немо особље: мом- ци, девојке, сватови, гајдаш Догађа се у првој половини овога ве- ка у некој паланци у Србији. Редитељ г. *Рајковић* (*Суђаје* су нов комад и данас се представљају други пут.)

типографска машина, него чо-век од костију, меса, мозга и др. и проч. Све то функционише, реагира, ври и иде по сопственој вољи!

— Допустите, ама допустите! све је то лепо и красиво, рече уредник него... немојте молим вас... ја никако не разумем, зашто ваше кости, месо, мозак и проче почели су да функционишу после четвртог фељетона а не раније?

— За што? зачуди се Смирнов... зато што... но... за то што сам... заљубљен! Ах, Боже, како, како сам заљубљен!...

— А! учини уредник, и у томе „а“ било је изражено све: и очајање садашње и будуће разочарење у сараднику, и туга и спо- којна покорност судбини.

— Ах, само да знате како сам заљубљен! продужи Смирнов срушивши се на канабе... просто нисам у стању апсолутно ни о чему да мислим, моја мисао блуди само *ној*... И само да знате како је то дивна, мила, грациозна, вежна... Ето, јуче кад сам јој донео букет...

— Чујте! прекиде га уредник погледав га кроз наочари... Мене се ни најмање не тиче у кога сте се ви не знам где заљубили и коме носите букете! Ја чекам од вас да ми дате пети фељетон! Кад ће те га донети?

(НАСТАВИЋЕ СЕ)